

SEMINARIJOS GYVENIMAS

VI k. piligrimystė į Romą

Klier. Daniel Narkun, VI k.

Balandžio mėnesio pradžioje šeštas seminarijos kursas – aš, Valentinus ir br. Miroslavas išvykome į piligriminę kelionę į Romą. Mūsų dvasinis ir „turistinis“ vadovas buvo seminarijos vicerektorius kun. Andžėjus.

Prieš išvykdami tam tikrą maldos laiką skyrėm dvasiniam pasirėngimui šiai kelionei. Per vieną susitikimą mąstėme apie Romą kaip kankinių miestą. Tai šiame mieste buvo nukankinti mano tikėjimo protėviai, iki kraujo praliejimo liudiję Jėzų Kristų. Sugrįžtu į šį miestą jau ne pirmą kartą ir trokštu pasidalyti savo įspūdžiais bei išgyvenimais.

Piligriminę kelionę pradėjome nuo Laterano bazilikos – vienos didžiųjų bazilikų. Pirmiausia užsukome į šios bazilikos koplyčią, kurioje vyko Švč. Sakramento adoracija. Taigi mūsų piligriminė kelionė įgavo didesnę vertę, nes ją nuo pat pirmųjų valandų pradėjome su Jėzumi – adoruodami Jį. Jaučiau Jo artumą. Vienoje bazilikos navoje buvo užrašas: Leonas XIII. Tuo metu Valentinus manęs paklausė ar man nieko tai neprimena. Iš karto atsakiau: *Rerum Novarum*. Prisiminiau Socialinio Bažnyčios mokymo paskaitą. Iš tiesų, ką rektorius įdiegė, tą įdiegė...

Kitą dieną – penktadienį – buvome susitarę, kad kalbėsime Rytmetinę 7.00 val. Tačiau atsikėlėme lietuvišku laiku, t.y. valanda anksčiau. Besiruošdami nei vienas nepasižiūrėjome į laikrodį. Tiesiog pasitikėjome mus pažadinusiu žadintuvu. Taigi susirinkome rytmetinei maldai, bet įvyko keistas dalykas – pasigedome vicerektoriaus.

Tikriausiai pramiegojo... Pagarbinęs Švenčiausiąją pastebėjau, jog mano laikrodis rodo šešias valandas ryto. Tik tada supratau, kad tai mes per anksti susirinkome. „Broliai, mes atėjome valandą anksčiau...“ Tačiau tas laikas buvo palaimintas, nes spontaniškai atėjo mintis kartu sukalbėti Aušrinę. Dievo malonė įvairiais būdais liejasi. Aš taip džiaugiausi tą rytą, jog kartu sukalbėjome ir apmąstėme Aušrinę maldą. Negana to, tą rytą turėjome rytinę atgaivą ne tik sielai, bet ir kūnui, nes už lango gaiviai pavasariškai lijo.

Tą patį rytą buvome katakombose. Mišias šventėme Šv. Pilypo Nėrio koplyčioje. Pats šventasis ten ne kartą meldėsi. Katakombose esu ne pirmą kartą. Romoje dar esu buvęs Šv. Kaliksto katakombose, tačiau Šv. Sebastiano katakombose buvau pirmą kartą. Giliai išgyvenau šv. Mišias. Jaučiausi tarsi būčiau buvęs su I a. krikščionimis. Ir iš tiesų jie buvo kartu su mumis švenčiant dangiškąją puotą. Mišių pabaigoje sukalbėjome Švč. Jėzaus Širdies litaniją.

Lankydami Šv. Sebastiano katakombose prisijungėme prie anglakalbės grupės. Paskui šiai grupei padalijome seminarijos paveikslėlių su

Mišios Šv. Sebastiano katakombose

prašymu melstis už mus. Tikriausiai šiuo metu už mus meldžiasi ir Didžiojoje Britanijoje. Grįždami į *Villa Lituania* užsukome dar į *Quo Vadis* bažnyčią. Sugrįžęs pastebėjau, jog br. Miroslavas pasinėrė į trumpą, bet gilų miegą. Įdomu kodėl? Galbūt jam trūko miego? Tikriausiai dėl ankstauro ryto...

Po pietų lankėmės Šv. Pauliaus bazilikoje. Žengėme jo kankinystės taku. Taip pat buvome Šv. Pauliaus nukankinimo bažnyčioje, kur didžiąjame altoriuje vaizduojamas apaštalo Pauliaus nuėmimas nuo kryžiaus. Dešinėje pusėje šalia altoriaus yra vadinamieji trys šaltiniai. Pasakojama, kad nukirsta apaštalo Pauliaus galva krisdama tris kartus atsitrenkė į žemę, ir tose vietose ištryško trys šaltiniai. Apaštalas Paulius, kaip ir Kristus, mirė atiduodamas gyvybę už Kitą ir kitus. Toje vietojeėjome apmąstydami kryžiaus kelią. Jo pabaigoje man įstrigo kun. Andžėjaus žodžiai: *Toliau savo kasdienybėje eik/eikite kryžiaus kelią.*

Šv. apaštalo Pauliaus bazilikoje tą dieną jaučiausi dvasios pagautas. Iš tiesų, tas šventumas, kuris trykšta iš apaštalo Pauliaus, yra realus. Prisimenu, jog tądien ant mūsų Jėzus išliejo savo malones apščiai. Vieno troškau – likti ištikimas Jėzaus valiai.

Po rytinio šeštadienio dušo nuskubėjau į koplyčią, kur buvo šv. Mišios su Rytmetine malda. Po šv. Mišių ir pusryčių išvykome prie jūros. Pakeliui aplankėme Senąją Ostiją – seną miestą už 30 km nuo Romos. Prisilietėme prie išlikusio miesto griuvėsių iš 600 m. pr. Kr. Toliau pavažiavę dvi stoteles į priekį atsidūrėme ant jūros kranto. Tikriausiai ne vienas būtų išsimaudęs, bet oras nebuvo tam tinkamas. Saulė slėpėsi už debesų, pūtė smarkus vėjas. Tačiau šalia banguojančios jūros skaniai papietavome.

Po poilsinės dienos Viešpaties Dieną pradėjome šv. Mišiomis. Jas aukojo kun. Kęstutis. Per pamokslą jis pasakė, jog žemė yra Dievo veikimo teritorija. Taigi mes šioje teritorijoje kartu su Jėzumi bendradarbiaujame ir veikiamo.

Tą dieną Viešpaties Angelo maldai vykome į Šv. Petro aikštę Vatikane. Nuo tos dienos Romoje pradėjo kilti oro temperatūra. Šv. Petro aikštė perpildyta tikinčiųjų, turistų ir kitų geros valios žmonių. Prieš atvykdami žinojome, jog Popiežius ruošiasi visiems Šv. Petro aikštėje esantiems žmonėms išdalyti dovanai Evangelijas. Iš tiesų, visoje aikštėje buvo apie dešimt vietų, kuriose po Viešpaties Angelo maldos savanoriai dalijo Evangelijas. Popiežius sakė susirinkusiems aikštėje: *Dievo gailestingumas neturi ribų.* Tuo metu Valentinus užsiminė, jog Popiežius akcentuodamas Dievo gailestingumą, galbūt ruošiasi atvykti į Vilnių – Gailestingumo miestą.

Vatikane prie Šv. Petro bazilikos

Po Viešpaties Angelo maldos br. Miroslavas nuvyko pas savo brolius, gyvenančius Romoje. O mes grįžome pietų į Lietuvių kolegiją. Po pietų susitikome su administratoriumi mons. Petru. Įteikėme jam padėkos dovanas. Jis savo ruožtu pavaišino mus tradiciniu itališku desertu *Tiramisu*. Paskui važiovome aplankyti Romos forumo. Žengdami senoviniais griuvėsiais jautėme antikinę

Šv. Kazimiero lietuvių kolegijoje su šiuo metu Romoje studijuojančiais lietuviais

dvasią. Praeidami senovinės Romos pastatų likučius jautėmės labai maži tarp tų didingų architektūros šedevrų. Vėliau aplankėme Koliziejų – jo viduje buvau pirmą kartą. Iš tos vietos Didįjį Penktadienį transliuojamas Kryžiaus kelias, kuriam vadovauja pats Popiežius. Tyliai sukalbėjau Viešpaties Angelo maldą už žiauriai nužudytuosius žmones, taip pat krikščionis.

Sekmadienio vakaras Romoje buvo nuostabus: šiltas, vyravo šventinė nuotaika. Jau ketvirtą kartą būdamas Romoje jaučiausi tarsi namuose – prie Romos gyvenimo jau pripratau. Be to, prisimenu, nors kilometriniai pasivaikščiojimai fiziškai mane nuvargino, bet viduje jaučiausi pakylėtai. Jau iš pat vakaro laukiau rytojaus dienos,

nes planavome aplankyti Šv. Petro baziliką. Troškau kuo greičiau atsiklaupyti ir pasimelsti prie tuo metu dar pal. Jono Pauliaus II.

Po pirmadienio pusryčių nuskubėjome į Vatikaną, į Šv. Petro baziliką. Jos Aušros Vartų koplyčioje šventėme Mišias. Buvau ten pirmą kartą.

Lietuviu koplyčia Vatikane

Pirmas įspūdis – namai. Įsiminiau kun. Andžėjaus žodžius iš homilijos, jog Jėzus dėl savo teisumo ne visiems tų laikų žmonėms buvo priimtinas. Taip pat ir šių dienų žmonėms.

Po šv. Mišių nuskubėjau prie pal. Jono Pauliaus II. Jis yra mano pašaukimo vedlys. Jo užtarimas pas Dievą yra galingas. Turistų ir piligrimų šurmulyje galėjau susikaupti ir patikėti visas savo intencijas. Jaučiausi pakylėtai. Paskui nuėjau į adoraciją. Rašau ir negaliu išreikšti to džiaugsmo, kurį patyriau susitikdamas su Jėzumi ir pal. Jonu Pauliumi II. Šiose dviejose vietose jaučiau ypatingą Dievo veikimą ir buvimą.

Po maldų kaip tikri krikščionys užsukome į devocionalijų parduotuvę. Tačiau prieš tai šalia Šv. Petro aikštės užsukome į parodą, kurioje buvo rodomi įvairūs Šv. Rašto pergamentai ir kt. dalykai. Patys galėjome išspausdinti 2 Sam 23 ištrauką senoviniu būdu. Tai ir padarėme, tačiau visą pusdienį nešiojome rankose ir laukėme, kol išdžius. Patikėkite, reikėjo daug kantrybės. Toliau aplankėme Romos miestą. Buvome jėzuitų bažnyčioje. Įsimintiniausias man tos vietos dalykas buvo Švč. Jėzaus Širdies paveikslas. Ten nuoširdžiai galėjau sukalbėti litaniją į Švč. Jėzaus Širdį. Po to kun. Andžėjus parodė savo studijų vietą. Po vakarienes grįžome į *Villa Lituania*.

Šv. Ignaco Lojolos kambaryje
prie jezuitu ikurejo skulptūros - skulptura vaizduoja šventojo ugi

Ankstų antradienio rytą sugužėjome į Vatikano muziejus. Belaukdami eilėje, pasikeisdami papusryčiavome gretimoje kavinėje. Taip pat prisimenu, jog laukdami kalbėjomės ekleziologinėmis temomis. Kun. Andžėjus, ekleziologijos specialistas, įdomiai atsakinėjo į br. Miroslovo užduodamus klausimus apie Bažnyčią. Po pusantros valandos buvome įleisti į muziejų. Kun. Andžėjus ir aš jau ne kartą esame buvę, todėl palydėjome br. Miroslavą ir Valentiną iki pat muziejų, o patys nuskubėjome savais keliais.

Prie Šv. Jono Pauliaus II skulptūros

Pats troškau grįžti į Šv. Petro baziliką. Iki sutarto laiko prabuvau bazilikoje. Žmonių buvo labai daug. Bazilikoje buvo intensyviai tvarkomasi. Tačiau radau vietą, kur galėjau susikaupti – tai buvo koplyčia, kurioje išstatytas Švč. Sakramentas. Troškau atlikti išpažintį. Iš tiesų troškimas išsipildė. Kunigo pasakyti žodžiai mane sustiprino. Jis sakė, jog tarp manęs ir Jėzaus jokios prarajos neturi būti. Atgailos sakramentas suvirpino mano širdį.

Po pietų aplankėme Popiežiškąjį Laterano universitetą. Matėme mūsų seminarijos rektoriaus ir vicerektorių studijų vietą. Susitikome su universiteto dekanu, kartu nusifotografavome ir apsikeitėme dovanomis.

Vėliau nuvykome į šv. Ignaco kambarius. Mus pasitiko lietuviai br. Eugenijus ir Vadimas. Labai įdomiai ir iš širdies papasakojo šv. Ignaco gyvenimą. Kambarys, kuriame mirė šv. Ignacas, dabar yra koplyčia. Ten visi kartu sukalbėjome Švč. Jėzaus Širdies litaniją. Broliai savo nuoširdumą paliudijo ne tik kalbomis, bet ir itališku alumi, t.y. kava. Sugrįžę į kolegiją susitikome su studentais iš Lietuvos. Po įvairiausių įspūdžių kupinos dienos šventėme Mišias, per jas dėkojome už gautas malones.

Paskutiniąją dieną iš pat ankstauro ryto nuskubėjome į bendrąją popiežiaus Pranciškaus audienciją. Tik įžengę į Šv. Petro aikštę pastebėjome gausiai besirenkančius žmones. Aikštėje buvome apie 8.00 val. ir mūsų sektoriuje artimiausios vietos nuo popiežiaus sosto buvo užimtos. Tačiau nenusivylėme, nes ir taip buvome arti Popiežiaus. Apie 10.15 val. popiežius Pranciškus pasveikino tikinčiuosius ir pradėjo naują katechezijų ciklą apie

Šventosios Dvasios dovanas. Jis sakė, jog Šventoji Dvasia padaro žmogų išmintingą. Maža to, išmintis yra tai, ką nuveikia mumyse Šventoji Dvasia, kad mes matytume dalykus Dievo akimis.

Po audiencijos Šv. Petro aikštėje kukliai papietavome, o paskui susitikome su lietuvių redaktorais, dirbančiais Vatikano radijuje. Šie nuostabūs ir apsišvietę žmonės nuoširdžiai mus priėmė. Be to, kartu šventėme šv. Mišias Vatikano radijo koplyčioje. Vėliau nuvykome į *Santa Maria Maggiore* baziliką. Meldėmės prie Jėzaus Kristaus prakartėlės relikvijos. Taip pat vienoje iš koplyčių suklypome adoracijai.

Taigi pradėjome savo piligriminę kelionę adoruodami Jėzų Laterano bazilikoje, ir taip pat baigėme kelionę *Santa Maria Maggiore* bazilikoje. Galbūt sutapimas, bet mano manymu tai buvo Dievo

Prie Šv. Angelo pilies

Apvaizdos darbas. Juk būtent toje vietoje ypač garbinama Švč. M. Marija. Taigi jos buvimas šalia Sūnaus, o drauge šalia mūsų ir mūsų gyvenime yra realus ir veiksmingas. Iš tiesų, Romos miesto gelmėse glūdi mūsų tikėjimo liudijimas.

Dėkojame už šią kelionę Jo Ekscelencijai Gintarui Grušui, seminarijos vadovybei. Taip pat visiems, kurie prisidėjo prie šios kelionės savo maldomis.

Klier. Daniel Narkun, VI k.